במדינה

העם

מי אשם

מחנה הניצים צוהל על החשדת שמאלנים קיצוניים בריגול

ריח הדם עלה בנחירי הניצים.

עוד בטרם נודעו הפרטים המלאים על החשדות נגד אנשי רשת הריגול הסורית שנחשפה בישראל, עוד לפני שהמשטרה השלימה את חקירתה בפרשה, לפני ש־הוגשו כתבי־אישום, החלו הניצים לרחף מעל הפגרים, ולשחר לפגרים נוספים.

את צריחת העורב הראשונה השמיע ח"כ שמואל תמיר, זה שעיניו בולשות תמיד להפש את נציגי הפתח בכנסת. הפעם היו לו הוכחות ברורות מי אשם ומי אחראי לכך שצעירים יהודים הצטרפו לארגון רי־גול וחבלה ערבי. „הצעירים הסופגים יום יום מאישים רמי־מעלה את ההטפה כי שהייתנו הממושכת בשטחים היא כיבוש זר וכי שיבתנו לשטחי המולדת היא סי־פוח שרירותי פסול — בסופו של דבר רק טבעי הוא שיימצאו ביניהם כאלה ש־יסיקו את המסקנה לצאת לעזרת הפלסטי־נים העשוקים", טען תמיר בהגישו הצעה דחופה לסדר־היום בכנסת.

לפי אותו הגיון עקום אפשר היה לומר כי „הצעירים הסופגים יום יום מחברי הכנסת הטפה כי השילטון הוא מושחת וכי התנהגות הממשלה בפרשות אוטוקארס וורד היתה פסולה — בסופו של דבר רק טבעי הוא שימצאו ביניהם כאלה שיסיקו את המסקנה ויפרו את החוק בעצמם."

„אווירה מתאימה". אבל צרתנותו של הלאומני המקצועי לא היתה יחידה. בדיוני הממשלה הטיח שר־התחות, זרח ורהפטיג, כלפי שר־הבריאות ויקטור שם־טוב, שתבע לגייס את בחורי הישיבות המתפרעים, את הקריאה: „ומה עם גן־שמואל?" רמז לשייכותו של אחד העצו־רים לקיבוץ זה של השומר־הצעיר.

יועץ ראש הממשלה לענייני ערביים, שמואל טולידאנו, הביע פליאה כי טרם הגיעו למישרדו מכתבי הסתייגות וגינוי למעשי אנשי הרשת מראשי המועצות ה־ערביות. „זה מפני שהפעם מעורבים בענין גם יהודים", הסביר.

ואילו הד"ר הרצל רוזנבלום, עורך יד־עות אחרונות, ידע לספר לקוראיו כי אלה שעשו מה שעשו, עשו זאת „משום ש־נוצרה אווירה מתאימה למעשיהם המחרי־דים במדינתנו... המקרה הוא אזהרה חמורה להפקרות אשר השתררה בכל מערכות חיינו."

היו אלה דווקא חוקרי המשטרה ואנשי שירותי־הבטחון, שגילו אחריות ציבורית, נזהרו מלקשור כל קשר בין החשודים ו־המעשים המיוחסים להם, לבין החוגים ש־היו קרובים להם בדיעותיהם הפוליטיות. הנסיון שעשו חוגים ימניים קיצוניים, להדביק את אשמת החשודים בכל מי ש־נחשד בשמאלנות במידה זו או אחרת, להבאיש את ריחה של התנועה הקיבוצית בכלל וקיבוצי השומר־הצעיר בפרט, נתקל השבוע בהתנגדות רחבה, שהעידה כי ה־חברה הישראלית מחוסנת מפני הסתה פרי־עה ודימגוגית.

פרשת פינקל

בעיה של אחיקה

האם מותר לעורך־דין לגלות שלקוחו איים עליו ברצח?

האתיקה המקצועית אוסרת על עורך־דין לפרסם את מה שמגלה לו לקוחו, וכן כל דבר הנאמר בינו לבין לקוחו בתוקף ה־יחסים שביניהם. אך מה צריך לעשות עורך־דין שלקוחו מאיים עליו ברצח? האם גם במקרה זה חלים עליו חוקי האתיקה המקצועית האוסרים עליו לגלות מה שאמר לו לקוחו?

עורך־הדין התל־אביבי מרדכי לוינגר (37), החליט ששמירת החיים עדיפה מאשר שמירת האתיקה המקצועית. הוא הגיש ל־משטרה תלונה בה הוא טוען כי לקוחו, אברהם פינקל, איים עליו ברצח וכן מסר איום זה לגביו גם לעורכי־דין אחרים.

הפינקל שאיים על לוינגר, לדבריו, הוא אותו הפינקל המסעיר מזה מספר חודשים את המשטרה ובתי־המשפט. בעוד שבית־הדין המשמעתי של המשטרה, דן בהאש־מות נגד קציני משטרת פתח־תקוה, כאילו פעלו לגביו לפנים משורת הדין בשל סיב יחסיהם עמו, הרי בבתי־המשפט מתנהלות מזה זמן תביעות למיניו כונס נכסים ל־מפעלו, רם־טרום, הנמצא במצוקה כספית גדולה.

פינקל שכר את שירותיו המשפטיים של לוינגר כחודשיים. הבטיח לו 4000 ל"י בחודש ועוד תשלום לכל מקרה ש־יטפל בו כעורך־דין. עברו חודשיים ו־לוינגר, לדבריו, לא רק שלא ראה גרוש מפינקל, אלא שגם הילווה לו מכספו שלו כמה אלפי לירות.

כשלא קיבל את כספו כמוסכם, הודיע לוינגר לפינקל כי הוא עומד להתפטר מ־לייצג אותו. פינקל צעק, לפי תלונתו של לוינגר, בנוכחות עורכי־דין כי „יתקע סכין ללוינגר!" אחר־כך, לפני שהם עמ־דו להכנס ללשכת השופט המחוזי יוסף חריש, צעק פינקל לדברי לוינגר, „אני אגמור איתך!"

תלונה נגד השופט. לוינגר לא הסת־פק באזעקת המשטרה שעצרה את פינקל והזהירה אותו לא לאיים. כאשר נכנס ל־אולם המשפטים, נרעש ונרגש, טען בפני השופט:

„איימו עלי ברצח. התובע (פינקל) מאכיל את כולם בלוקשים וגם את כבודו. אבקש

פרקליט לוינגר
תלונה נגד השופט

מבית־המשפט לדעת באיזה מצב אני נמ־צא. איימו עלי ברצח והתקיפוני בבית־המשפט. הוא (פינקל) היה איש ביון והוא יכול לעשות את זה. אני כבר הגשתי בקשה לאקדח. הוא שקרן פתולוגי ורוצה לשקר לכולם. גם את אדוני הצליח לשקר ואדוני האמין לו."

השופט חריש קיבל את התפטרותו של לוינגר מייצוגו של פינקל. אולם עורך־הדין אלי זוהר, שמונה על־ידי בית־המשפט כמנהל רם־טרום, הודיע כי יגיש תלונה ללשכת עורכי־הדין נגד לוינגר על הת־נהגותו בבית־המשפט ועל שכינה לקוח שלו לשעבר בתואר „שקרן פאתולוגי".

השופט חריש עוד לא הספיק לעכל את המתרחש באולמו, ושליח כבר מסר בידו מכתב מנשיא בית־המשפט המחוזי, השופט זאב צלטנר. המכתב היה לא פחות ולא יותר מאשר העתק תלונה שהגיש עו"ד לוינגר באותו יום נגד השופט חריש עצמו.

בתלונה נגד חריש טען לוינגר כי נמנע ממנו לקבל פסקי־דין מנומקים של השופט, משום שזה נוטל אותם לביתו לשם „שי־פוץ". עוד טען כי חריש העליב אותו „שלא בצדק" על־ידי שטען בפניו בנוכחות עורך־דין אחר כי הוא „כבר יותר מדי זמן עורך־דין וכי כל אחד מהם חי על פלנטה אחרת."

כתב צלטנר על גבי תלונתו של לוינגר: „איני מתכוון להאזין לעורך־הדין לוינגר, כי הדבר עלול להוות התערבות מצידי בתיק העומד ותלוי בפני שופט אחר. הנני מעביר העתק ממנו לשופט חריש אשר יכול, אם ירצה, להגיב."

בעקבות זאת הגיש לוינגר תלונה נגד חריש ללשכת עורכי־הדין. טען הפרקליט יליד הונגריה בתלונתו: „מקצוע עריכת־הדין אינו הפקר. שופטים, עם כל הכבוד, יש סנקציות נגדם כמו נגד כל אזרח ב־מדינה."

„אני יודע שאני עלול לאבד את רשיון העורך־דין שלי," אמר לוינגר השבוע, „אבל אני לא אתן שידרכו עלי. מה ש־עשיתי עשיתי מתוך הגנה עצמית."